

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. бр. 01/2003

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 04.07.2005. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, свима.

НАСТАВЉЕНО 05.07.2005. ГОДИНЕ

Са почетком у 9,30 сати

Председник већа констатује да је веће у неизмењеном саставу, а да су присутни: заменик Тужиоца за ратне злочине, Кнежевић, пуномоћници оштећених, адвокати Даниловић, Томић и Тодоровић, те Наташа Кандић, као и браниоци оптужених, адвокати Петрушић, Заклан, Јеврић, Продановић, Перковић, Вукотић, Перески, Калањ, Дозет, Ђурђевић, Бељански и Бојков, а одсутни су браниоци, адвокати Вујин, Пилиповић и Мијатовић, Станић, Штрбац, Мамула и Станојловић, Јелушић, те Илија Радуловић и Слободан Сташевић, за оптуженог Мугоша Горана.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Адвокат Ђорђе Калањ замењиваће адвоката Илију Радуловића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Мугоша? Сагласан?

Сагласан да га на данашњем главном претресу уместо његових бранилаца, брани адвокат Калањ Ђорђе.

АДВ.ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Адвокат Ђурђевић ће мењати колегу Јелушића, уз сагласност његове странке и уз Ваше допуштење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Ђанковићу? Сагласан?

Оптужени Ђанковић је сагласан да га на данашњем главном претресу уместо браниоца, адвоката Јелушића, брани бранилац адвокат Ђурђевић.

Одсутни су и браниоци, адвокати Апро и Левајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су сви оптужени ту? Сведоци Јурела Злата и Грејза Сандра су ту. Позовите их, молим вас. Госпођа Јурела Злата? Ви сте? Грејза Сандра?

Приступили су сведоци Јурела Злата и Грејза Сандра, те је сведок Грејза Сандра упућена у засебну просторију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Грејза, замолићемо Вас да сачекате у ходнику суда, прво ћемо саслушати госпођу Јурела.

Приступи сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Јурела, изволите.

А приступи сведок Јурела Злата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, госпођо Јурела.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте настањени у Загребу, улица Омишка бр.12/6?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, из Загреба, ул. Омишка бр.12/6. Рођена?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: 1945. 01.01.1945.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1945. године, где?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: У Зденец, Чазмар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У месту Зденец. Општина?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Чазмар

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Мијо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је његово презиме?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Шеговић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Мија Шеговића. Шта сте по занимању?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Дефектолог, сада сам у мировини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дефектолог у пензији.

Па, упозорена, опоменућа, те заклета читањем законског текста заклетве за сведока, исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Јурела, саслушаћемо Вас у својству сведока. Дужни сте казивати истину. Све оно чега се сећате, ма колико то било можда за Вас мучно, дужни сте да нам пренесете. Дакле, све по Вашем најбољем сећању, тачно и истинито. За давање лажног исказа се кривично одговара. Нисте у обавези да одговорите, евентуално на питања, чијим одговором би себе изложили каквој срамоти, тешкој срамоти, знатној материјалној штети или, пак, кривичном гоњењу. Ја ћу Вас замолити да прочитате гласно текст заклетве за сведока, налази се ту испред Вас.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питана, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прешутјети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Госпођо Јурела, ако сам ја добро схватио, те 1991. године, у новембру месецу, везано за ове догађаје о којима ми овде расправљамо, страдао је Ваш син? Је ли тако?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је његово име?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Дамир Јурела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дамир? Он је које годиште био?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: 1969, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта нам знате рећи о томе, када сте последњи пут били са сином, уопште о тим последњим данима. Ја сам схватио да сте Ви као дефектолог били запослени у вуковарској болници у то време?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да, од 1964. године сам дјелатник Медицинског центра Вуковар. Радила сам прије рата у школском диспанзеру. То је зграда ван болнице,

али сам повучена у болницу и на дан одвођења, 20.11., видјела сам последњи пут мог сина. Негдје крајем шестог мјесеца, један велики број дјелатника Медицинског центра узео је годишње одморе. То су углавном били дјелатници српске националности и то је био разлог да смо ми са вањских пунктова повучени у болницу, тако да сам ја сво вријеме била све до 20.11. у болници, радила на њези болесника, рањеника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причајте нам нешто о тим последњим данима у болници.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Па ту се нема ништа лијепо рећи, то је било све јако тужно и ружно, пуно рањеника, мали простор, зграда је била уништена, смјештени су били у новој болници, односно у новој згради, јер постоји једна старија и новија зграда. Били су смјештени у новој згради и то само на двије етаже, у чекаоници поликлиничког дијела, то је, мислим, подрумски дио био и на улазу на интерни одјел, значи, на сам улазак у болницу. То су била два мјеста гдје су били рањеници. Све остало је било онеспособљено и овдје исто тако, није било никаквих увјета за пристојну његу рањеника, био је кревет до кревета, чак многи који су били лакше рањени, нису имали ни кревет, него су тако гдје су стигли, сједели и одморили се мало, један другом уступили на који сат кревет. Било је врло тешко. Што се тиче лијекова и свега осталог, ја то баш пуно не знам, али, углавном, давало се све што се могло дати. Чинило се све што се могло учинити, да они буду осигурани, да им буде њега колико-толико квалитетна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се у болницу склонили и цивили, људи који нису захтевали, имали потребе за помоћ и негу, у лекарском смислу?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Што се тиче тог дијела гдје сам ја била, тај поликлинички дио, ја сам цивиле видјела само задњи или предзадњи дан пред евакуацију, када је већ југо армија дошла, вјеројатно у центар града и до саме болнице. Тада су ти људи из околних подрума око болнице дошли у болницу, мислећи да ће се с њима, односно с нама, здравственим радницима, лакше евакуирати. То су једини цивили које сам ја видјела у болници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било војника у болници?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Војника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војске, да? Војске?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Југо војска?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него, зенговаца, полиције, припадника полиције, дакле, с хрватске стране?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Рањених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рањених, али оно активних војника?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Они који су били рањени, дошли су у болницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И који су били збринуте у том смислу?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да, који су имали веће захтјеве, остајали су, они који су имали мање захтјеве, долазили су сваки други или трећи дан, зависно од потребе, на превијање и евентуално, по неке лијекове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Да ли Ваш син био тада, тих дана са Вама у болници?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да. Мој син је имао повреду кољена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Кажете, видели сте га последњи пут 20.11.?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, југо војска, како Ви рекосте, је дошла, када у болницу?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Нисам очекивала да ћу морати то рећи, да ће доћи до ове ситуације. Мислим да су дошли у понедељак, то је чини ми се био 18. и били су,

нормално до 20. док ми нисмо отишли у евакуацију. Значи, три дана смо чекали на евакуацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешавало у та три дана у болници?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Могу Вам рећи оно што сам чула и оно што сам видјела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно што сте видели? Првенствено оно што сте Ви видели, што сте Ви запазили?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Видјела сам одвођење једног нашег зидара од стране војске. То је био Влахов Марко. То је старији човјек, не бих се сада усудила рећи колико година, дјелатник Медицинског центра, који е сво вријеме крпио прозоре које су гранате разнијеле и углавном радио је све оно што је требао. Њега су одводили пет војника, уствари, ја велим војници. Међу њима било је и оних који су по годинама изгледали много старији, да им није мјесто у војсци. А било је и војника који су млади, као на одслужењу војног рока. То сам видјела, а за ове друге сам чула. Чула сам да је одведен Марко Мандић, да је одведен Лукенда, да је одведен Хегедуш, то сам чула и то се причало и, нормално, настао је један строги тајац у болници, како је војска ушла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је, рецимо, одведен тај?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Мислите, Марко Влахов?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, када је он одведен? Да ли тог првог дана или другог или овог последњег?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Последњег није, него прије, да ли први или други дан, не бих се усудила рећи што је, али последњи дан није. Последњег дана, њега више није било у болници. Он је завршио на Велепромету, из Велепромета је отишао у Митровицу, вратио се, ја мислим у дванаестом мјесецу, јер је у збијегу становао до мене, врата до врата, тако да сву ту причу знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су у болници сачињавани какви спискови људи, запослених, рањених, болесних и тако даље?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Када је дошла војска, онда је направљен списак колико ја знам. Ја Вам говорим оно што ја знам, не знам шта је било иза мене или негде даље. То не знам. Направљен је списак, само у вези евакуације и то за тешке рањенике, за лаке рањенике и за здравствено особље. То је оно што ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, направљени су ти спискови?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ко је то правио?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Не знам ко је правио, докторица Босанац је рекла да се то направи, да би она могла договорити превозна средства. Јер тешки рањеници не могу сједети у аутобусу и тако слично, у том смислу. Тако сам ја схватила и тако је то. Толико знам да је тако рађено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 20.11., кажете, то је последњи дан Вашег боравка у болници?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај дан је болница евакуисана?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причајте нам нешто о томе.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Рано ујутро, можда негде око шест сати, ишла је једна сестра, нормално, просторијом и говорила: здравствени радници, сви пред гипсаону. Лакше рањеници, сви на споредни улаз хируршке амбуланте. И нормално, ми смо сви, који имамо шта покупити, какву врећицу или нешто уза се – понијели, пошли на одређена мјеста. Прије него што сам ушла у ту просторију, коју су звали гипсаона,

дошла сам до мог сина и питала, да ли треба новаца. Рекао је да не треба, да има четири тисуће и да му је то довољно до Загреба.

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Добро. Наставите, молим Вас.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЉА: Ја сам продужила са осталим здравственим радницима у ту гипсаону. Ту је настао неки мали кошмар, ко је здравствени радник, ко није, да ли се то односи и на спремачице или не и у том кошмару, двије жене, вјеројатно спремачице, су пошле према вани. Испало је да они нису здравствени радници. Међутим, нетко их је вратио и рекао да нема никаквог излажења, да сви морамо строго чекати мајора Шљиванчанина да дође и да нам да некакве информације у вези евакуације. И тако смо ми чекали, ја не знам точно колико, али мислим да је то било негде око сат времена, у тој гипсаони. Дошао је мајор Шљиванчанин, представио нам је Мркшића и Радића. Испричао се што смо три дана чекали на евакуацију, јер је она као требала бити у понедељак, а ми смо чекали до сриједе. Рекао је да је за то крива докторица Босанац, јер је рекла да у болници нема усташа, а они су утврдили да има. Рекао је: моја војска и ја смо ослободили Вуковар, али то не значи да ви морате отићи из Вуковара. Нудимо вам три могућности: можете остати у Вуковару, ви који сте радили у болници, можете и надаље радити у болници, ви који желите за Србију, можете за Србију, ко хоће за Хрватску, може за Хрватску. И ми смо се, нормално, тако и определијели и чекали да идемо у евакуацију, свако у свом правцу. Када сам изашла из гипсаоне, на излазу из те амбуланте, из те чекаонице, стајале су неке жене које су чекале на евакуацију. Оне су ваљда дошле са стране, негде из болнице и рекле су: ваши су сви одведени у војарне. Ја нисам разумијела шта јој то значи, питам: а ко? Каже, сви ови мушки, сви рањеници су одведени у војарну. Ја велим: па, отишли су у евакуацију? Не, нису, у војарну су одведени. Наишла је једна сестра и вели мени: и твој син је одведен тамо. Појам војарне је за нас био страва и ужас. Знали смо ко је у војарни, да су ту војска, југо војска, да су ту домаћи Срби, да су ту резервисти. Сво то вријеме по оном што нам је допирало до ушију, није се ништа лијепо чуло. Ко год је одведен у војарну, више му се траг изгубио. Тако да је то заиста било престрашно за нас. Ја, када је та жена рекла, руком ми је показала куда су одведени, ја сам потрчала према улици, према Гундулићевој улици. Зауоставио ме је скоро пред самим излазом један старији мушкарац у војној униформи, који је у то вријеме био старији него што сам ја сада. Нешто ми је псовао, викао и углавном ме је вратио натраг. Није ми дозволио да изађем на ту улицу, мада у тој улици више није било аутобуса. Они су већ, вјеројатно били у војарни. Враћајући се натраг, према том излазу, видјела сам поред зида много младих војника. Један столић је био на којем је било пуно огледалаца, ножића, шкарица, ланчића, не златних, него ових ваљда од кључева, тако нешто. Ушла сам у просторију гдје сам радила, односно у ту чекаоницу, мислећи да ћу некога наћи, да ће ми можда неко нешто рећи. Међутим, нигдје никога није било. Све је било празно. Отрчала сам на другу етажу, горе гдје ја иначе нисам радила, где су рањеници били исто. Тамо сам срела једну сестру, стајала је уз рањеника који је имао фиксаторе на ногама и рекла је да он није стао у те војне аутобусе. Ја велим: а са ким ће ићи онда, како ће ићи. Па, ваљда ће ићи са нама, тако је она рекла. И ја сам, ја велим: да ли ти знаш нешто о тим рањеницима који су одведени у војарну? Каже, не знам, ево ту ти је њихов штаб, па иди и питај. Ја сам продужила мало у равну. Дошла сам до једне просторије, која је била намештена врло лијепо, у односу на све оно што је било кроз ова три мјесеца, страва и ужас, без икакве апаратуре, без ичега. Комплетна једна страна је била, били су постројени неки апарати. Не знам коју

намјену су имали, само могу тврдити да нису апарати за његу или тако нешто. Био је ту један млађи господин у тамно-плавој униформи. Рекла сам му шта треба. Врло је љубазно поступио, отворио је једну белџницу, оног великог формата, не ону малу, кратку. Листао је, листао од прве до последње странице, ишао је прстом по свим тим презименима, нема га, нема га, нема га, нема га. Затворио је белџницу, узео је другу. Друга је имала доста празних страница, али оно што је било исписано, то је он исто прегледао. Затворио је и ту другу. Каже, нема га ни овде и окрене се к мени и пита ме овако. да ли је Ваш син био, и овако рукама покаже, мало јачи? Ја, велим, био је висок и јак. И он узме трећу белџницу, отвори је на два мјеста и брзо затвори. Није уопште ишао онако по презименима да види, да чита и вели: не брините госпођо, биће све у реду. Ја, велим, да ли ми може нешто више рећи о томе. Не, не, будите без бриге, све ће бити у реду. Немам га више шта питати, не могу га давити, био је врло љубазан. Рекао је то што ми је рекао. Немам другог избора. Идем према аутобусима који су стајали у улици Иве Лоле Рибара и у које смо ми улазили да идемо ван из Вуковара. Када сам дошла у аутобусе и смјестила се, угледала сам мало даље од аутобуса мајора Шљиванчанина, гдје стоји на ивичњаку. Ја брзо изађем из аутобуса, дођем до њега и кажем му: мајор Шљиванчанин, чула сам да је Ваша војска одвела рањенике уместо у евакуацију у Загреб, у војарну, док смо ми, здравствени радници чекали да Ви дођете и да нам дате упуте за евакуацију. Он је рекао: да, одведени су на саслушање. Ја, велим, ма, какво саслушање? Рутинско. Добро, умирила сам се са тим да и то чујем. Питам га, колико ће то саслушање трајати? Да ли ће они после саслушања моћи прикључити се нашим аутобусима и заједно са нама изаћи из града. Рекао је, када буду саслушани, биће пуштени и моћи ће ићи ко где хоће. И то ми је био релативно задовољавајући одговор и ја се поново вратим у аутобус. За пар минута, врло кратко вријеме, дотрчала су двојица мушкараца, Шимуновић Јаков, који је иначе дјелатник Медицинског центра дуги низ година био и Рајшић Душко, којег ја до тада нисам познавала. Шимуновић је ушао у сусједни аутобус, а Рајшић је ушао у аутобус у којем сам била ја, ту му је била супруга и два синчића. Његов изглед је био толико страхан, он се тако понашао, да се није могло разабрати да ли је уплашен, да ли је луд. Понашао се тако, да једноставно, се видјело да се нешто с њим ружно догодило. Питали су га, он није хтио ништа одговорити. И то је тако потрајало који минут, да би након кратког времена, у аутобусу прошло извођење из аутобуса у војарни, при изласку су га ударили ко је са чим стигао. Аутобуси у војарни су окружени домаћим Србима, војском, псују им матер, каже: ако уђу у аутобусе, ту ће се нешто страшно догодити. Нормално да је мене то пресјекло, као да ме неко ножем убоо и ја поново из аутобуса излазим, долазим по други пут код мајора Шљиванчанина и кажем му да се тај човјек вратио, да то тако и тако изгледа, да то прича, не изгледа да је то некакво саслушање, него да је то батињање, а мајор Шљиванчанин мени каже овако: не брини бре другарице, ни длака са главе неће да му спадне. А ја упорно тумачим: али, мајор Шљиванчанин, човјек је престрашен, нешто му се ружно догодило. Тамо се не догађа нешто добро. Рекао сам, ни влас са главе неће му фалити. Правио је паузе између тих ријечи. Ријечи је нагласио, дјеловало је то врло ауторитативно и ја поново одлазим у аутобус. Гледала сам пар пута, окренула се према том човјеку. То је стварно био изглед, ја Вам не могу рећи, то је мушкарац, у то вријеме био можда неких тридесет и пет година, отприлике говорим. Он се тако понашао, да Вас је хватала језа гледати у њега. И ја, ипак, одлучим и трећи пут изаћи из аутобуса и доћи до мајора Шљиванчанина и сада, шта буде. Када сам долазила по трећи пут,

разговарао је са једном госпођом, коју ја никада нисам познавала и питала сам ко је, па су ми рекли да је она дјелатница центра, да је радила на рентгену у болници, да се зове Зденка, да нема дјеце, да је са Лушца. Шта је питала, ја не знам. Ја сам је касније у неколико наврата са супругом виђала у Загребу. Када је она завршила разговор са њим, ја покушавам по трећи пут мајору Шљиванчанину да му се приближим, међутим, он је почео викати, размахео се рукама, онако високи какав је био. Изгледао је као грабежљива птица. Нисам разумјела шта је говорио. Али, имај осјећај да је псовао. Једноставно ми није дозволио да се приближим. Није ми преостало ништа друго, него да поново одем у аутобус. Аутобуси су се још неко вријеме пунили и онда смо кренули. Сви смо били шокирани, јер већина нас није по три мјесеца излазила из болнице. Када смо видјели град, мртве околу, животиње, све је то тако било, дрвећа порушена, добро да не говорим о томе, то је страшно изгледало, за нас је био страشان шок. Ишли смо кроз Негославце, то је био други шок. Село је било нетакнуто. Ни на једној фасади, нигдје никакве пикнице од гелера или од нечега, дјеца су се играла на плочницима, жене су биле вани, нека дјеца су возила бициклиће. Када смо изашли из Негославаца, на лијеву страну, аутобуси су мало застали. Поред мог аутобуса, врло близу, можда метар и по, стао је Арсенић Жељко у војној униформи са пушком о рамену. Он је сво вријеме радио у болници. Изашао је оног дана када је ушла војска у болницу. Мало даље од њега, стајао је доктор Марић, такође у војној униформи. У позадини био је некакав објект у коме се нешто врло живо одиграло. Људи су стајали у војним униформама. Стално су излазили, улазили, видјело се да се нешто тамо, да ли ријешава или догађа, не знам који би термин употребила, али углавном, нешто се догађало у том објекту. Када смо изашли из Негославаца, почели смо правити спискове за све те људе који су били у болници. Неко је знао десет који су одведени, нетко је знао пет и ми смо направили списак, па нам се учинило да смо некога изоставили, па поново правили. Три списка смо направили и предали европским мониторинзима којих је отприлике било, па можда једно седам до десет, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Вама, у тим аутобусима?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Не, они нису били у мом аутобусу није било никога. Имала сам осјећај да су имали посебно возило, а да су само када су возила стала, излазили ван. Када су возила стала, ми смо то њима предали, објаснили смо им шта има у војарни, шта се може догодити тим људима који су тамо одведени и молили смо их да подуму што прије нешто да се било шта ружно не догоди. Они су само климали главама, нису уопће ништа говорили. Узели су те папире, немам појма где и како су завршили, нормално, ми смо прослеђени до Митровице. Дошли смо у сумрак у Митровицу. Ту су нас, рекли су да је Митровица, ја не знам, ја не познам ту Митровицу. Ту су нас возили, не знам, двадесет минута су нас возали по некаквим улицицама кратким, па смо онда сат времена стајали, па су нас опет пола сата возили, па смо опет стајали и тако је прошла ноћ. Ујутру 21. аутобуси су тали пред неком зградом, која је, по мом сјећању, или Дом здравља или је некаква поликлиника. Ми смо ишли негдје на кат да се умивамо, а доље су лежали рањеници у носилима и давали су им чај. Преко пута те зграде, била је пекарница, врло близу и неке су жене ушле унутра да купе крух. И ја сам као пета или шеста ушла у ту просторију и уласком у просторију чујем питање: шта је са рањеницима из болнице? Одговор је гласио: послао сам их да беру љубичице. Мене је тај одговор јако збунио, препознала сам глас мајора Шљиванчанина. Била сам јако збуњена. Изашла сам ван, мислећи да ћу вани можда на свежем зраку добити некакав одговор, да ће ми се

нешто наметнути као одговор. Размишљам, једанаести мјесец је, љубичице су у коријену, коријен је у земљи, па није ваљда могуће да су их поубијали или закопали. То ми је било презвијерски, нисам уопће могла прихватити и то сам мишљење успјела некако одбацити од себе. Било ми је драго да сам то успијела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се то дешава? Ви сте у Митровици?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: У Митровици, 21.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 21. ујутру?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да. Када би ме сада питали, то је негдје овако било, да ли је то периферија града, ја не знам, нисам никада била у Митровици, не знам, само су рекли да смо у Митровици и тај објекат насупрот њега је била пекарница. Неке жене су ишле у некакву халу да су тамо наши Вуковарци. Ја сам пошла за њима. То је било једно десет минута пјешке, тако некако отприлике, можда десет, петнаест. Та хала је била пуна дјеце, жена, старих људи. Када су нас они угледали, они су нас прихватили, као да им не знам ко долази и каже: знате ли нешто о нашој евакуацији, већ овдје два дана чекамо, нити имамо шта јести, нити пити, жедни смо, гладни, немамо гдје лећи, а ми насрнули на њих с питањима, знате ли шта о рањеницима, одвежени су из болнице, ништа не знамо куда и како. Нитко ништа не зна, нити ми о њима, нити они нама дају какав одговор. Враћамо се, сједамо у аутобусе и идемо за Хрватску. У Бијељини смо прелазили из једних аутобуса у друге, ту су нас ти мјештани мало испратили са псовкама и камењем и када смо дошли у Загреб, смјештај ко је какав већ добио. Оно што нам је било најважније, било је тражење тих насилно одведених рањеника из болнице. Тражили смо службено, тражили смо приватно, по свим могућим линијама, како се ко снашао, како се коме пружила прилика. Што се тиче службеног дијела, ишло је доста споро. У Међународном црвеном криму се врло често мењали тимови, свако нам прича изнова, малтене га снимаш па га пустиш да слушаш и ми смо се више оријентирали на приватно. Е сада, у вези са догађајима на Овчари, ја имам и то по приватној линији информација, али посредством дјевојке мога сина. Ако Вас то интересира и ако ми дозволите, ја бих то испричала, јер мислим да двојица младића са којима се мој син познавао и који су наводно изјавили да су били на Овчари и могу рећи да су нешто видјели или да су, не дај Боже и учинили нешто. Оппростите ако ја сада то не будем баш најбоље испричала. Мој син се дружио са Смик Дамиром, са њим је ишао у школу. Тај Смик Игор, криво сам Вам рекла, Смик Игор он се забављао са пријатељицом од дјевојке мог сина, Биљаном. Биљана је по завршетку рата била смјештена у Загреб у «Holliday», у хотелу «Holliday». Игор је остао у Вуковару, наводно је преко Мађарске писао писмо у којем јој пише: рекао ми је Црномат Игор којег су иначе они звали Црв, да је Јурела погинуо. Ја то баш нисам озбиљно схватила, јер је током рата погинуо Јурела Дарко, син од мог дјевера. Међутим, дјевојка од мог сина одлази у кратку посјету својој сусједи из насеља у Аустрију, која се забављала прије рата са Вуковић Сашом, којег су звали Љуља. Причала је дјевојци од мог сина, да се састала у Оџацима с њим након рата, он је дошао из Вуковара, она је дошла из Аустрије. Да јој је рекао: био сам са Црноматом на Овчари. Тамо су се страшне ствари догодиле и Шпацо је два метра под земљом. Мене је мало то забољело, мислила сам да је можда то неки надимак за мог сина, међутим, није, то је неки познаник од Саше Вуковића. Дјевојка га је као прекорила, немој тако Саша, био је он добар дечко, а он јој одговара: да, био је добар дечко, али је ипак био усташа. Сада бих Вас молила само да ме мало саслушате, да Вам кажем, одакле се Црномати Игор и Вуковић Саша знају са мојим сином Дамиром. Одлазили су у неки омладински клуб гдје је свирао

састав под називом «Комете». Тај се састав расформирао и Саша и Црномат, значи Вуковић и Црномат желе основати нови састав и позивају мог сина да свира клавијатуру. И он је пристао на то и био је на три-четири пробе и ови дечки одлучују да иде свирати у сватове. А мој син то неће, он не прихваћа ту глазбу, он је волео класичну глазбу. И он то одбија и наводно да су се они због тога на њега наљутили, што није прихватио да остане у том саставу са њима. По овом што сам Вам испричала, ја сам као мајка закључила да су били и један и други на Овчари, по тим изјавама које су давали дјевојкама својим. Можда знају нешто рећи, можда су и судионици тог злочина који се догодио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам да сте Ви касније у Заводу за судску медицину у Загребу били у ситуацији да евентуално идентификујете одевне предмете Вашег сина, да дате крв Вашу на анализу, ради ДНК анализе, поређења, је ли тако?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Јесте и од мене и од супруга, све је урађено и сто-посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И идентификовано је?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Сто-посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тело Вашег сина које је ексхумирано?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те 1995. године?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: На Овчари.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: На Овчари, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер видим да је на списку идентификованих жртава.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Јурела, да ли Ви познајете, да ли сте чули, претпостављам да сте у хрватским средствима информисања слушали, имали прилике да се упознате са именима људи којима се овде суди?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту има и Вуковарчана из тог периода, па Вас питам, да ли познајете неке од тих људи?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Нажалост не познајем ни једнога. Презимена су ми сва звучна и позната, али допустите ми да Вам дам још једно кратко образложење. Ја нисам Вуковарка, ја сам се удала у Вуковар, Живјели смо искључиво витезки живот и то друштво не познам, презимена су ми позната. Једино сам се интересирала за Мугоша Горана, јер сам прочитала у загради годину рођења, што значи, да је мало старији од мог сина и покушала сам то на неки начин, покушала сам се распитати ко би био тај младић, да ли он нешто зна, јер мислим да су се те генерације некако негдје налазиле. Вуковар није велики. Нису могли бити једни не знам гдје, а други овдје. Мање-више су се сви налазили на истим мјестима, јер је таква структура града била. Чула сам да је, ако је то тако, тај Мугоша Горан био конобар у кафићу «Чаплин» и питала сам дјевојку од мог сина, да ли су они одлазили тамо. Она вели: да, ако је то то, то је Куштро, она ми га је описала како изгледа, да је радио у том кафићу и још једном, не знам, «Блонд» или тако некако. Допустите ми да још само нешто кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Добила сам још једну, односно приватним путем сам добила неке информације, односно добивала сам кроз један временски период, да је мој син жив, да ради у Ђелетовцима на нафтном пољу, да је са четрдесет људи премјештен на обнову «Вутекса», да је поново враћен у Ђелетовце, да је са

Белетоваца враћен, односно одведен са седамдесет људи у Панчево. Ја сам у том свему препознала неистину и том сам господину рекла, врло енергично, врло захтјевно, иначе није мени својствено, али у том моменту ја сам имала ту снагу, рекла сам: ништа Вам не вјерујем, све што сте ми до сада говорили, све сте лагали, ја Вас најлепше молим или ми реците истину или реците да ми више ништа нећете говорити. Немојте ме наручивати, дођите за мјесец дана, па ћу знати праву истину о Дамиру. Тај човјек ме је погледао, сједио је, ја сам пред њим стајала, доста дуго ме је гледао и рекао је: госпођо, Војо Станимировић све зна, њега питајте. Рекох, добро, нема проблема. Ја знам и Воју, ја знам и његову супругу Љепосаву, радиле смо тако да нас је дјелила чекаоница у школском диспанзеру. Назвала сам Вуковар, јавила се Станимировићева супруга Љепосава, све сам јој рекла шта треба. Ништа не зна, Воја је на састанку, када ће доћи – не зна, када да га сутра назовем, па не зна, па он долази јако касно, он је сваки дан на састанцима и тако. Ја велим, дајте Љепосава, нешто ми можете рећи. Не, не могу Вам ништа рећи, ми смо избјегли у Шид. Када је она то изговорила, мене је то страшно повриједило. Дошло ми је да је питам: Љепосава, од ког сте побјегли у Шид, ко Вам је шта чинио да сте морали побјећи у Шид. Сјетила сам се да је прије тога, још прије рата причала, да је са генералима чекала Нову годину. И све сам јој то хтјела у том моменту рећи, војска је одвела мог сина, Љепосава морате знати, са генералима сте били, морате знати гдје је и шта је. Али сам опет мислила да је жив, па сам се бојала да ћу му наудити. Ко зна гдје је, можда је баш у њиховим рукама и ето из страха нисам више ништа питала. Касније сам у групи обитељској сам се кретала и тражила, причала то. На то ми је Весна Бангертнер рекла: па, сигурно да Војо зна, ја сам чула да је био на Овчари и честитао дечкима на обављеном послу. Нормално, после тога, ја га више нисам звала, али звала сам од Саше Вуковића, односно на тај број сам звала у Вуковару, јавила се његова мајка, рекла да је он отишао у Аустралију, а код Црномат Игора нисам никада никога добила. Мјесецима сам звала, касније сам чула од тих његових вршњака, да је и он отишао из Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вратимо се на ону ситуацију коју описујете, кренули сте аутобусима, схватио сам да сте прошли Негославце?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте прошли Негославце када су се аутобуси зауставили па сте Ви пред аутобусе видели ту двојицу из болнице, који су до пре пар дана били у болници?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Доктор Марић није био, био је само Арсенић Жељко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Арсенић Жељко, био је у униформи, а у позадини иза њих сте видели неку зграду?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Неки сиви објект и неку ужурбаност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је, прво, које је то, ако се можете сетити, рецимо, које је то доба дана, колико би могло бити сати?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Па, мислим да смо нешто прије поднева кренули испред болнице. Доста смо се споро возили, па, свакако да Вам не могу точно рећи, али негдје између подне, један сат, тако некако у то вријеме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, Вуковар, Негославци и прошли сте Негославце?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тако?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да. То је било на крају Негославаца са лијеве стране. Ја ни у Негославцима нисам никада била, мада сам у Вуковару живела двадесетседам година, могу само са табле сам прочитала да улазимо у Негославце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је био тај сто? Ви рекосте да је био неки сто у болници тамо са неким предметима?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: На самом излазу, мислим да је то излаз за хитне интервенције, за Хитну помоћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је она што има рампу наниже?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приземље, подрум?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Гдје се иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И са једне и са друге стране?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: У амбуланте, хируршку, ортопедску, интернистичку и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Са лијеве стране, уз зид био је мали столић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доле, у том као тунелу, као у том рампи, у том приземљу кроз?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Према излазу за Гундулићеву улицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, да. Никакве аутобусе Ви нисте видели?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви уопште нисте видели када су ти људи отишли?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем. Питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА МИЛАН ПЕТРОВИЋ: Рекла је сведокиња у једном тренутку да је тај гипсар, ако сам добро схватио из болнице, Влахо, Мато или како рече да се зове, и чини ми се да је рекла у једном тренутку да је њега касније видела, када су прошла та, да кажем, ратна догађања. Е, сада ми имамо податак у списима и извештај лекара из болнице из Хрватске и резултате ексхумације и обдукције и тако даље, па је утврђено да је он један од тих који су тамо, који је страдао на Овчари. Па ме сада занима, да ли је она сигурна баш да је то тај Мато, Влахо или како се зове, или је таквих људи било више, то је број 183 међу жртвама?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Господине судија, ја сам рекла Марко Влахо, зидар у болници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марко.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Марко. А мислим да му је Мато Влахо рођак, нећак или тако нешто, нисам сигурна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има, Мате Влахо, 1959. годиште.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Зидар који је одведен, чије сам одвођење ја видјела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА МИЛАН ПЕТРОВИЋ: Мене занима само још једна ствар. Да ли је њен син био у неким јединицама или није био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хрватске војске, шта је већ било, зенте, полиција и тако даље?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Што се тиче тих формација, ја Вам о томе ништа не могу рећи. Наша кућа је у старту, у самом почетку срушена и ми смо морали из куће изаћи. Мени је било мјесто у болници, њему као младићу је било мјесто да се бори за свој дом који му је порушен. Мој муж исто тако. Једноставно о формацијама ја

ништа не знам, ко, какве, отишао је у свом цивилном одјелу у вести коју сам ја штрикала и коју сам на идентификацији препознала, у својим патикама, тако да Вам ја о томе ништа не могу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је дошао Ваш син у болницу?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Почетком једанаестог мјесеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Почетком једанаестог мјесеца? И све време је био, све то време, дакле био је у болници?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања молим.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Госпођа је рекла да је чула да су отишли у касарну неки аутобуси, да је у неким аутобусима, су она као здравствени радник, отишли тамо где су отишли, негде у Митровицу па у Загреб. Питао бих је, да ли су још неки аутобуси били? Да ли су још неку групу грађана неки аутобуси водили негде из болнице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако Ви знате за тако што?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли зна?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: У улици Иве Лоле Рибара било је читава колона аутобуса. Ја их нисам бројила. Ја сам ушла у онај који је мени био најближи. Што је било у тим аутобусима, ко је био, ја не знам, ја нисам бројала аутобусе, то ми је била споредна ствар.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су у ова три дана долазили у болницу људи из склоништа који су били цивили или било шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то је сведокиња рекла.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Један дан су дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из околних кућа.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да, али су исти дан, мислим да је Марин Видић Били дошао и да их је све извео и болница је остала са рањеницима и здравственим радницима. Само тог јутра када смо одведени, онда сам видјела групу жена који су ми, уствари рекле куда су ти аутобуси отишли.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када је рекла да је докторка Босанац рекла да се направе спискови посебно тешки рањеници, посебно лакши рањеници, посебно здравствени радници, а да ли је прављен списак и за те који су та три дана дошли, цивили? Да ли је прављен неки посебан списак за те који не спадају у ове цивиле?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их је било тада, када су ти спискови прављени?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да, да, када су спискови прављени, није било цивила у болници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било цивила у болници.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Није било?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Да ли је уопште за све време док је она била у болници, да ли су долазили наоружани људи који су одлагали оружје, који су били припадници неких војних формација хрватских? Да ли су са оружјем долазили у болницу?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Ја оружје у болници нисам видјела. Људи који су долазили, односно ти дечки, били су рањени или их је неко доносио или их је неко под руку водио. Ја оружја нисам видјела у болници.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли их је било у војним униформама?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Претежно су долазили у цивилу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претежно у цивилу? Добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, даље питања? Браниоци?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих питао госпођу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само се представите, колега.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Адвокат Перковић. Где је супруг био тада, да ли зна? Супруг, да ли је жив био, каже супруг, она и син су тада, да им је срушена кућа.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Мој супруг?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: За мог супруга сам чула да је био у једном склоништу и да је с тим људима из склоништа, 18. одведен за Митровицу. У Митровици је био неколико мјесеци и вратио се као болестан човјек. Након кратког времена, можда два мјесеца, услиједио је први мождани удар, после тога још два и на концу, мој муж је покојни сада.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када им је срушена кућа, да ли се сећа?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Негдје у деветом мјесецу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, да ли зна где јој је син тада био, где су спавали и тако даље? Каже да је она у болници била цело време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, мислим да је сведок рекла, везано за активности свог сина, почев од тада, па до доласка у болницу, почетком једанаестог месеца?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Могу господину одговорити само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да знам да су их премјештали по потреби. Ако су се у једном делу града водиле жешће борбе, онда су их тамо ставили, а ако су на другом мјесту онда су их тамо. Није он негдје сјдео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је као рањеник доведен у болницу и ту збринут?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Јесте, јесте, да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Наставно на исказ сведокиње, ја бих поставио питање, да ли је она питала Весну Босанац после тога, када се нашла и видела га, не знам да ли је видела, шта је са рањеницима, шта је са заробљенима, шта је са овима, шта је са онима? Каже да је тај распоред који је та сестра прочитала њима, дала име Весне Босанац? Сада, да ли се она распитивала код Весне Босанац, па је питала ово, па је питала оно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нисам ја схватио да је распоред давала Весна Босанац.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Сестра није прозивала, него је само рекла: здравствени радници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У гипсаону?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Јесте. Лакши рањеници сви пред излаз болнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то излаз болнице?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај излаз.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Споредни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај споредни?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Окренут према оним баракама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Реците нам само ово. Када сте Ви, Ви сте тада отишли у Загреб и више се у Вуковар нисте враћали?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Не, ја сам била у Вуковару од 1991. до сада само на три укопа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте скоро били у Вуковару и да ли сте видели болницу?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Питање је, да ли је разговарала о овим догађајима са Весном Босанац, да је пита, пошто је Весна Босанац тамо преговарала, разговарала и тако даље, да ли је њу питала, шта се то дешава?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви били у прилици да се касније сретнете?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Весна Босанац је била, такође у Загребу, ми смо скоро сви били са њом непрестано у контакту. Нормално да смо јој то питање постављали. Она је рекла, ништа не зна и њен свекар је исто одведен. Не знам да ли га је идентифицирала или није и од њеног супруга братић, исто је одведен. Мислим да је он идентифициран.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. На снимкама смо видели некакве лешеве испред болнице. Да ли зна нешто о тим лешевима?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Опростите, хоћете ми поновити питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели, изашли сте из болнице?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте тих дана, све то време сте били у болници, јесте видели неке лешеве око болнице?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Не, него у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А око болнице саме?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Око саме болнице нисам видела никакве лешеве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никакве лешеве?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим? Оптужени?

Даљих питања сведоку нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим? А господин Вујовић?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Дobar дан. Ја нећу пуно замарати сведока, само пар питања у вези 19. и 20.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Вујовић Мирољуб.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да, оптужени Вујовић Мирољуб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, господине Вујовићу.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Овако. У вези датума само, како сведокиња зна, на пример, недеља, понедељак, уторак, да ли су то накнадно добили информације, мислим ово када су се распитивали, да ли је била недеља, или је то закључила оног дана када су били тамо, да је била недеља?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, питање је, како то добро памтите, у смислу и датума и сада везивање, понедељак, уторак, среда?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: С тим ћу датумом и умријети, и сасвим сигурно знам да је 20. била сриједа, нема шансе да то икада заборавим. То ми је тако, као име и презиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Па, ништа, само бих сведокињи дао информацију у вези Шпаце, што је добила, како се зове од Љуље. Име Шпацо није био на Овчари, значи ради се о причи. Шпацо је као снајпериста погинуо на зенговској страни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О коме се ради, о коме се ради?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: О Шпаци што је госпођа добила информације преко сведокиње из Аустрије, да је Шпацо као убијен на Овчари. Шпацо је погинуо, значи,, чуо сам да је био снајпериста у то време када сам ја био рањен, а његов брат Јулије, његов брат је исто био зенгиста који је био мобилисан и који се после рата вратио код нас и био код нас у српској војсци Крајина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ево само толико и који је исто данас у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Његов брат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема питања више?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли могу да питам оптуженог Мугошу, да ли је видео сина госпође Јурели на Овчари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, питћемо оптуженог у том смислу да коментарише, евентуално. Изволите, господине Мугоша? Видим да сте и сами кренули?

ОПТ. ГОРАН МУГОША: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Мугоша. Чули сте, Мугоша, чули сте и казивање сведока у овом неком смислу и Ваше помињање. Наводно сте Ви годиште блиски њеном покојном сину, па је наше питање Вама, пошто сте Ви објаснили Ваше учешће у том догађају и рекли сте шта и како сте том приликом горе на Овчари радили, да ли сте познавали сина госпође Злате и да ли сте га видели том приликом тамо?

ОПТ. ГОРАН МУГОША: Па, ако бих могао слику да видим, ако госпођа има. Да ли могу да приђем ближе?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Може, може, нема проблема. Нема проблема, господине Мугоша, добро се знате, и Ви њега и он Вас.

ОПТ. ГОРАН МУГОША: Да.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Знате ли му дјевојку?

ОПТ. ГОРАН МУГОША: Да.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Знате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, господине Мугоша, вратите се за микрофон, да Вас чујемо.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Добро, нека Вам буде на користи.

ОПТ. ГОРАН МУГОША: Узео сам свима, не само њему.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Добро, добро.

ОПТ. ГОРАН МУГОША: Ја сам вршио претрес, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, господине Мугоша? Схватио сам да сте препознали на овом фотографији?

ОПТ. ГОРАН МУГОША: Јесам, препознао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОПТ. ГОРАН МУГОША: Познајем га, мислим. Долазио је у кафић код мене, пре рата, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питање за Вас, да ли сте га Ви тада том приликом горе на Овчари видели?

ОПТ. ГОРАН МУГОША: Па, сад, чини ми се да јесам, али не могу са сигурношћу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Добро, хвала. Ја бих само молио, претпостављам да Вам то неће бити тешко, госпођо Јурела, да скинете тај беџ, да ми то прикажемо на документ камери и онда ћемо имати забележено, онда ћемо имати забележено у овом судском спису, на тај начин. Молио бих режију да се укључи документ камера и да се са документ камере на наше мониторе пребази ово. Склоните то испред, текст тај.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: То је беџ његове студентске картице, што значи, у вријеме непосредно пред рат, односно у самом рату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На другу страну, е тако. Добро. Хвала лепо. Можете вратити беџ госпођи Јурела. На овај начин смо ову фотографију укључили овом судском спису, а оптужени Мугоша је рекао – ја не знам да ли је то, аудио техником снимљено, оптужени Мугоша је рекао када је то погледао, да је препознао на њој сина овде сведока. Колега Јеврићу, желели сте још нешто да питате сведока? Да.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Сведокиња овде је говорила везано за њене активности, односно њен одлазак три пута, колико сам је разумео, код мајора Шљиванчанина. Да ли је том приликом видела да је мајор Шљиванчанин био, са ким је он био? Да ли су то били само припадници војске или су то били припадници неких других јединица, тада када је одлазила, са ким је разговарао, са ким је био у окружењу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели сте питање?

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Да ли је било представника међународне заједнице и тако даље?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: У гипсаони је био само он, Мркшић и Радић. На улици испред аутобуса стајао је сам. Сво вријеме, сва три пута када сам му пришла, стајао је сам, изузев при трећем доласку са овом госпођом која је била дјелатник болнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, разумели смо, значи није. А он Вам је, колико сам ја схватио, он Вам је у гипсаони представио Мркшића и Радића?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Ја сам разумео госпођу да је евакуација њих била почела пре подне, односно да су они кренули пре подне из болнице. Имајући ово време које помиње да је неколико пута одлазила до Шљиванчанина, када је то могло бити, отприлике, време пре Вас, временски, када су ови одведени у војарну, односно касарну?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, рекли сте да Вам је једна сестра, медицинска рекла да су рањеници одведени у касарну?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Мислим да је то, свакако да нисам гледала на сат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: То ми није било ни на крај памети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумемо.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Између 8 и пола 9 сати њих више у болници није било, ујутру. Мислим, у оно вријеме док смо ми чекали Шљиванчанина у гипсаони, да се свака процедура одвила, да су они већ били у аутобусима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је онда времена прошло од тога па док се није вратио овај, рекосте Ви његово име и презиме, ја нисам баш запамтио, био је узневерен, био је уплашен, био је?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Рајишић Душко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је и причао о томе, шта се дешава у касарни? Колико је сада времена прошло?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Отприлике пола сата, највише три четврт сата, највише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, он се вратио након тих неких?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да, он се вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Три четврт сата? Хвала.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Колико је, отприлике, аутобуса било ових са којима су они отишли?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Било их је пуно. Ја их нисам бројала, нисам уопће била у ситуацији да обраћам пажњу на аутобусе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Било ми је битно да изађем из Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Даљих питања сведоку нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још нешто да кажете, госпођо Јурела?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Ако ми дозволите, ја бих рекла своје мишљење, односно свој закључак у вези са посмртним остацима које сам примила. По одјећи, по предметима, по свему што сам примила, могу закључити да није била посриједи само одлука убићу га, то је било иживљавање. Ту се није штедило са стрељивом. То је било као када се нека животиња дочепа пљена, па га раздере, тако је било оно што сам ја примила. Нећу сада спомињати друге, надам се да Вам је ипак све то дошло на неки начин до уха и да знате да су примали обитељи тијела и без главе и без ногу и одсечених руку, свакако, ја то нисам видјела, то сам само чула, али ово, што сам ја примила, то је доказ да се није штедило на стрељиву, да се иживљавало на томе. И молила бих Вас, опростите ако смијем да Вас питам као мајка, занима ме, која је улога била господина Венса у то вријеме? Ко је и због којих разлога спречио да господин Николас одради своју мисију због које је био у Вуковару? Која је улога била европских монитора тамо, јер је требало да информација, односно ти пописи који смо им дали, да запрежним колима путују до одговарајуће особе? Да се то није могло спријечити? Ја некако имам осјећај, да је то све строго, строго у детаље испланирано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, разумели смо Вас.

Даљих питања сведоку нема.

Сведок нема ништа више да изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Јурела, да ли тражите неке трошкове што сте дошли данас у суд?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Не, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тражите трошкове?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Не.

Сведок трошкове доласка не тражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, што сте се одазвали позиву суда.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Опросите, могу ли ја видјети ову господу одзада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Могу ли видјети ове дечке одзада, те јунаке из 1991.? Ја их не познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, само.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Ја бих их радо погледала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само када не познајете, ја сам Вас питао, Ви сте рекли да не познајете људе.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Не, него не познам их по именима и презименима, али можда се сјетим да сам их у граду сретала, можда ћу по цртама лица препознати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, али.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Било би ми драго да ми то дозволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Могу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, можете проћи, али бојим се да нећемо добити тиме ништа. Не чује Вас. Можете ли нам нешто рећи? Ево, видели сте те људе?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете кога од њих, по виђењу овако, по изгледу? Пуно је времена прошло.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Станко је, Станко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли да нисте Вуковарчанка, да се иначе нисте пуно кретали по граду и тако даље?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: За Мугошу бих рекла да је једном био код мене кући да је дошао по некакве плоче или казете код мог сина, али не тврдим, не бих жељела на човјека ништа натоварити, само ми се чини да ми је тај његов лик остао у сјећању, свакако да је био много мршавији него што је сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видим, и оптужени Мугоша клима главом? Што би значило да ово потврђује? Добро. Госпођо Јурела, суд Вам се захваљује што сте дошли данас у суд. Ја ћу Вас замолити да у ходнику суда, добићете од нас један списак, списак свих људи који се воде као нестали, том приликом, мада Ви не познајете, очигледно Ви не познајете баш пуно Вуковар и Вуковарчане, да погледате тај списак, и, евентуално, ако се сећате неког. На том списку се, нажалост, налази и име Вашег сина и кажем, ма колико то било за Вас непријатно, погледајте тај списак и ако се сећате неког од људи са тог списка, које сте видели тих последњих неколико дана у болници, да то име заокружите, па ћемо ми то прикључити овом судском спису. Хвала лепо.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Хвала Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хтели сте још нешто, пуномоћниче?

НАТАША КАНДИЋ: Сведокиња би хтела да прати наставак суђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, наравно да може. Има право, може. Снежо, дајте сведокињи тај списак. Размишљај да ли да направимо сада паузу? Направићемо паузу двадесет минута, па ћемо наставити са Грејза Сандром. Пре тога, Вујовић?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Само кратко, нећу Вас замарати. Добио сам лап-топ, само ако информатичар може из свог лап-топа да пребаци у овај лап-топ податке, значи, да дође, пошто морам вратити овај други лап-топ. Ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватио сам да су Вам ти подаци пребачени.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Јесу, али оно што сам ја радио, моји материјали, које Ви немате, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: То је пет минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви ћете му рећи шта треба да се пребаци са тог старог на нови.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Пошто морам вратити овај лап-топ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете то сада у паузи да организујемо?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пробаћемо тако. Двадесет минута паузе.

НАСТАВЉЕНО у 11,20 сати након паузе, ради одмора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видим да нам се придружио колега Јелушић. У међувремену и то је то. Ја ћу замолити да поново доведете сведокињу Јурела Злату. Добро. Колега браниоци, замениче, пуномоћници? Сада ћемо, скрићемо чињеницу да имамо сведокињу која је била и лекар у овој вуковарској болници, ми смо, ја мислим да смо јуче добили тај ЦД са фотографијама. Ви ћете то наравно добити, нарезано, одштампано, договорићемо се како, од Хашког трибунала добили смо фотографије вуковарске болнице. Ту има и неких мапа, града Вуковара са трасом вуковарска болница, па касарна, касарна Овчара и тако даље, али ја бих, ја сам у паузи искористио да то припремим, да можемо сада то да погледамо и да искористимо присуство сведока Јурела Злате да погледамо ове фотографије. Приказаћемо Вам сада фотографије, госпођо Јурела, вуковарске болнице које смо ми добили од Хашког трибунала. Укључите тај монитор и молим режију да укључи и на мониторе пребаци ово што ја имам на монитору испред себе. Видите сада сви? Претпостављам, госпођо Јурела, да није спорно да је то вуковарска болница? Да ли је она онаква какве се Ви сећате? Ове фотографије су сачињене нешто касније, неке 1995.-1996. године.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Не бих баш рекла да је таква била болница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Погледајте ову фотографију, молим Вас, са леве стране где има један жути комби и један аутомобил?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да, видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту је тај неки силаз, ако сам ја добро схватио из досадашњег казивања и прича, за кола Хитне помоћи у приземље или боље рећи, подрум саме болнице?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то прокоментаришите, да ли је то тако и да ли ја то добро видим?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Мислим да би могло бити то, да је то излаз на Гундулићеву улицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То са друге, са контра стране, са потпуно супротне стране, сада је тај комби жути са десне стране на фотографији?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: То је сада излаз на Иве Лоле Рибара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Ако је ово излаз где је овај жути комби са десне стране, где је главни улаз, односно излаз из болнице?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Излаз?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Главни?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Мени лијеви, где је ово нешто наткривено на два ступа. Ту је била Хитна помоћ, односно, да, Хитна помоћ, односно дежурства су била ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ова зграда?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ова зграда поред?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Управо то и ту се излазило на улицу Иве Лоле Рибара. Ту је била портирница и ту је био портир који је пуштао у болницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је сада ово овде где овај крстић иде?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На екрану, где видите?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то, то не препознајете?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Не могу рећи да препознајем, али можда је ходник који је повезивао нову и стару зграду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је нешто, очигледно, у приземљу?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Не могу тврдити. А мислим да је то тај излаз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, онај са оним силазним рампама?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са једне и са друге стране? Да.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: То је главни улаз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је главни улаз? Добро. Да ли је то иста ова зграда? То ми не делује као иста? Али, јесте, јесте. Јесте то је иста зграда, само што се не види кров, да. Добро. Госпођо Јурела, Ви сте у међувремену у овој паузи добили од нас онај списак и вратили сте назад?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Јесам и вратила сам, с тим да имам двије нејасноће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Не знам точно на којој страни пише: Кираљ Дамир, два пута, један је 1964. годиште, а један је 1959. Ја познајем овог који је, мислим 1959. годиште, ако је то дечко који је радио у пошти, то је било у мом насељу и познам га. Имао је јако куштруву косу, велике коврце, мислим да је то тај Дамир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Кираљ Дамира, 1964. и 1959.?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Мислим да је то овај 1959., не могу рећи да познам оба два. Једног познам, мислим да је то тај, 1959. годиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био у болници тих дана? Дакле сврха овога не да ли познајете уопште, него сврха овога што, а можда нас нисте добро схватили, јесте, да ли сте кога са овог списка жртава, наравно, сем Вашег покојног сина, видели тих дана у болници?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Ја сам заокружила све које познајем, што значи, да ипак неке морам да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја ћу Вас замолити, ја ћу Вас онда замолити да то урадите?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Онда је то Кираљ Дамир, онда је то Тушкан Дражен, Међешић Зоран и Андрија су то, ја их иначе знам овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остављате их на списку или их?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Из виђења их знам. Можда јесу, али на другој етажи. А ово друго што сам заокружила то су све људи које знам из болнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које знате из болнице?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих дана су били у болници?

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Да, возачи, радници и рањеници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Осим ових троје што сам Вам рекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Можете тај списак, Снежо, можете узети тај списак, ово је сада евидентирано. Хвала режији, не морамо више ово приказивати на нашим мониторима. Захваљујемо се, можете заузети Ваше место у публици, ако желите.

СВЕДОК ЗЛАТА ЈУРЕЛА: Хвала, довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту је човек из судске страже. Молим Вас, нека приступи сведок Грејза Сандра. Добар дан, госпођо Грејза. Ваше пуно име и презиме?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Сандра Грејза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, Сандра Грејза. Из?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Из Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица и број?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Иве Андрића бр.12.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођена?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: 1964.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: У Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Богдана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Његово презиме?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Марушић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марушић Богдана. Шта сте по занимању?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Службеница.

Упозорена, опоменута, те заклета читањем законског текста заклетве за сведока, исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Грејза, саслушаћемо Вас као сведока. Дужни сте казивати истину. За давање лажног исказа се кривично одговара. Ми Вас молимо да све чега се сећате, што Вас будемо питали, неће то бити пуно, да нам кажете, дакле и истинито и по Вашем најбољем сећању. Ја Вас молим да гласно прочитате текст заклетве за сведока, који се налази ту испред Вас.

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још пар опомена. Не морате одговорити на питања, чијим одговором би себе или свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети, или, пак, кривичном гоњењу. Дакле, на та питања нисте у обавези да одговорите. Госпођо Грејза, ја претпостављам да Ви знате о чему овај суд расправља већ годину и нешто дана. Да ли знате коме судимо?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате чему, а да ли знате коме се суди, да ли сте имали прилике да се упознате са именима људи против којих се овде води поступак, да ли, евентуално, те људе знате?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Неке знам, јер ипак је Вуковар мали град, па их познам, са некима сам се познавала преко родитеља својих и њихових, са некима из школе, ишли смо заједно у школу, углавном, из града, из сусједства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Кога знате? Има ли потребе да ја читам имена њихова или?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Па, можете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војновић Милан?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маџарац Предраг?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Атанасијевић Иван, тада Хусник Иван?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Њега знам из виђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вујановић Станко?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Исто из виђења, сестра му је становала код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се звала његова сестра?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Нена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нена? Вујовић Мирољуб?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Знам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Перић Јовица?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Знам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ланчужанин Милан?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Он је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Званог Камени?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Да, старији је, онако из виђења само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Љубоја Марко?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милојевић Предраг?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Златар Вујо?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мугоша Горан?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шошић Ђорђе?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ђанковић Мирослав?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Катић Слободан?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Калаба Нада?
СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Булић Милан?
СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драговић Предраг?
СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Евентуално, Радак Саша?
СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекли сте, знате Перић Јовицу?
СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, откуда знате Перића?
СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Па, ишли смо заједно у основну школу у Вуковару.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У основну школу?
СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: У основну школу, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вујовића?
СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Вујовића знам, он је генерација да ли годину или двије године старији од мене, али његов отац је радио с мојим оцем у «Грађевинару», а из друштва овако из града се знамо, а и у гимназији смо се сретали.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Грејза, ако ја добро схватам, Ви нисте тих дана, дакле, у питању су, 18., 19. и 20. новембар 1991. године, Ви нисте били у вуковарској болници?
СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви били уопште тих дана?
СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: На годишњем, на мору сам била.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ваш супруг?
СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Супруг је био у Вуковару.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Супруг је био у Вуковару?
СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Супруг је био у Вуковару, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се звао Ваш супруг, шта је био пре рата у Вуковару и тако даље?
СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Од 1979. године био је дјелатник Министарства унутрашњих послова. И 1979., уствари, 1978., 1979. је прешао радити у Вуковар и радио је до 1991. у Вуковару у МУП-у, тако да га оно, Вуковар је мали град, сви га вјеројатно знају.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се звао?
СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Милан Грејза. Почео је као позорник, чим је дошао након академије, радио је као позорник, онда се школовао, завршио вишу школу, добио, радио на мјесту оперативца, инспектора. Прије, негде можда у прољеће 1991. је био заповједник прометне полиције у Вуковару.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заповедник саобраћајне полиције?
СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Да, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Саобраћајне полиције? Разумем. Које годиште је био Ваш супруг?
СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: 1959.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1959.?
СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Грејза Милан, 1959. годиште, налази се на списку жртава, на оном списку жртава који ми имамо овде, око 260 људи. Када сте последњи пут видели Вашег супруга?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: 05.08.1991.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте тада отишли из Вуковара'

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Да, да. Он није могао добити годишњи одмор и пошто смо имали мало дијете, ја сам отишла, он је остао радити. Али смо се до 14.11. чули телефоном, онако, не сваки дан, али углавном је знао назвати, па да пита, како смо, како сам ја, како је дијете, углавном били смо у контакту све вријеме до, након пада, не знам точно који је то датум био, када су његови пријатељи из полиције дошли, пробојем, уствари, су из Вуковара изашли, онда сам са његовим заповједником Стипом Полетом разговарала који је био у Загребу, он је рекао да је мој супруг остао у болници, да није могао ходати, да су они хтијели да иде он с њима, међутим да није могао ходати, јер је био рањен. И то је био два пута рањен. Био је рањен 16.10.1991. и то је рана која је била у приједелу бутине и предео кичме, мислим врло близу, тада није могао ходати. А када му се то мало, евентуално, оно да је проходао, покушали су спасити храну из полиције, а пошто је зграда полиције близу вуковарске болнице, он је са групом својих пријатеља отишао извадити све што је могуће било из зграде полиције, јер је полиција почела горити, била је гранатирана и горела је. Онда је тамо задобио поново једну озљеду у руку. И као такав је остао рањен у болници и није могао једноставно, пробао је ићи са његовим пријатељима који су ишли. Остао је у болници, био је рањен и било је немогуће, бар по причањима људи који су били у болници, заједно са њим, да он једноставно није се усудио, није могао ходати. Не би могао дуго, дуго ходати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од тада ништа више нисте чули о Вашем супругу?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Моја сазнања, то су све сазнања која имам, да је из болнице одведен у аутобусима, аутобусима који су дошли одвести рањенике. Виђен је у војарни, у аутобусу. Након војарне је био на Овчари у хангару. То ми је посведочио мој пријатељ који се спасио и који је сада жив. Богу хвала. Рекао је да га је видео да је био у хангару, да је била једна група која је, он није знао мени рећи на који начин, да ли је била одвојена, у којој је био и мој супруг. Нисам га питала, по којој основи, да ли има неке логике, зашто је био одвојен са том неком групом другом заробљеника ти који су одведени из болнице. Он је рекао, не знам, али је био одвојен. Након тога су њега одвели из хангара и он више даље ништа не зна, али зна да је мој супруг остао у хангару. А то је било негдје око 11 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тај Ваш пријатељ који Вам је то причао?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Зденко Новак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, Зденко Новак?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Да, да. Јер смо се познавали још из дјетињства и цијело време је живео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Претпостављам да сте били у ситуацији да у Заводу за судску медицину у Загребу, евентуално, вршите препознавање одевних предмета?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали сте кћерку?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Сина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сина?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су од Вашег сина лекари из судске медицине узимали узорке крви, ради евентуалних анализа?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Јесу и то у два наврата. Прво су узели само њему, након одређеног времена, пар година, су поново узимали крв за анализу и мени и њему, с тим што је још и мајка мог супруга, која је жива, исто дала крв.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, није, Ваш супруг није идентификован?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Не, није идентифициран и није пронађен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА МИЛАН ПЕТРОВИЋ: Како је девојачко презиме сведокиње?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, рекла је, Марушић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА МИЛАН ПЕТРОВИЋ: Марушић?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим? Колеге браниоци? Нема питања. Оптужени?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли могу да питам окривљеног Перић Јовицу, да ли познаје сведокињу Сандру?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питаћемо, питаћемо. Нема питања више за сведока? Господине Перићу, ја бих желео само један коментар Ваш. Претходно смо оно Вас у том смислу питали, ево сада је, Ви сте рекли да познајете Сандру, да сте из школе, ако сам ја добро схватио, па ево сада је она ту и само нам реците, је ли то Грејза Сандра?

ОПТ. ЈОВИЦА ПЕРИЋ: Јесте Сандра, ја је препознајем, ишли смо заједно у школу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате неки коментар на ово?

ОПТ. ЈОВИЦА ПЕРИЋ: Па, немам шта да коментаришем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо.

Даљих питања сведоку нема.

Сведок нема ништа више да изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите неке трошкове што сте дошли данас у суд?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Не.

Сведок трошкове доласка не тражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суд Вам се захваљује што сте дошли.

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Реците ми, могу ли ја Јовици потавити питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Да ли могу ја поставити питање Јовици Перићу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, нажалост, не. Хвала. Кажите?

НАТАША КАНДИЋ: Једном приликом је оптужени Перић Јовица рекао да је једног инспектора, чији је муж, који је муж Сандре Грејзи, видео на Овчари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Перић Јовица није рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Перић Јовица још није рекао. То он није рекао у овој судници, према томе, сада не можемо сада тако. Добро. Госпођо Грејза, захваљујемо Вам се што сте дошли данас у суд. Можете ићи.

СВЕДОК САНДРА ГРЕЈЗА: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Колеге браниоци, кажем, пуномоћници оштећених, покушаћемо ово што пре да умножимо ове фотографије што смо добили, тако да можете и то комплетирати. Што се тиче, имамо малих проблема, ем је било мало времена, а овде се нешто намножило јако пуно посла у задње време, тако да нисмо стигли транскрипте од прошлог пута, још увек нисмо комплетирали, али још један дан да се искомплетира. Надам се да ћемо то у току ове седмице успети да порадимо. Наставићемо сутра у 9,30 са сведоком Симићем. Хвала лепо.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА